

Η ΔΙΑΒΟΛΟΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Η΄.

Συνδρομή προπληρωτή, δια τούς έντός του Κράτ. ανά 12 φύλλα Δραχ. 3

Διά τὸ Ἐξωτερικὸν Φύλλ: 24. Φράγ: 7.

ΑΡΙΘ. 92.

Τιμή καταχώρισεως, ἢ γραμμὴ ὀβολ. παλ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ. « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἢ παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ Φ. ΟΔΠ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 30 Ἀπριλίου 1864.

ΤΟ ΠΛΘΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Ἐν ἡμέραις ἐν αἷς ἡ ἔκκλησία μνημονεύει τὸ πάθος τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὴν πρὸς στιγμήν ἦταν τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπέναντι τοῦ προσκίρου θριάμβου τῆς ὑποκρισίας, τοῦ ψεύδους, τῆς ἀδικίας καὶ τῆς τυραννίας, ἐν ἡμέραις ἐν αἷς ἡ Ἐκκλησία μνημονεύει τὴν θυσίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς λήτρων τῶν γένους τῶν ἀνθρώπων, ἃς μνημονεύσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ παρὰ τῶν κραταιῶν τῆς γῆς εἰς ἡμᾶς ἐπιβληθέντα μαρτύρια καὶ τὴν θυσίαν ἣν ἐπ' ἐσχάτων ὑπέστημεν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ὄλου ἡμῶν ἔθνους. — καὶ ἄλλοτε ἐπὶ παραπλησίον περιτάσεων τὸ εἶπομεν καὶ νῦν αὖθις τὸ ἐπαναλέγομεν: Τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ ἡ ζωηροτέρα εἰκὼν εἶναι ὁ Λαὸς, οὐχὶ ὁμοῦ Λαὸς οἷος δῆποτε, ἀλλὰ Λαὸς ὀργῶν καὶ πάσων πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του, Λαὸς νικώμενος, ἀλλὰ μὴ καταβαλλόμενος Λαὸς τοῦ ὁποίου τὰ μαρτύρια ἀγίζονται, Λαὸς τοῦ ὁποίου αἱ θυσίαι στεφάνονται διὰ τοῦ ἀειθαλοῦ στεφάνου τῆς ἐλευθερίας. — Σήμερον προσθέτομεν ὅτι ὁ ἡμέτερος, ὁ μικρὸς, τῆς Ἰονίας οὗτος Λαὸς εἶναι κατ' ἐξάρισιν ἢ εἰδικωτέρα ἀνθρωπίνῃ εἰκὼν καὶ ἡ ἐντελεστερα ἐπὶ γῆς ἀφομοίωσις τοῦ Λητρωτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ῥήσεών μας νὰ ἀναδιφῶμεν τὴν

κονιορτώδη βίβλον τῆς ἀρχαίας μας Ἱστορίας, οὐδὲ νὰ περιπλανηθῶμεν εἰς τὰ σκότη τῶν μεσαιωνικῶν ἀμβολιῶν ὄχι, ἀπλοῦν θλέμμα ριπτόμενον ἀπ' ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος μας μέχρι σήμερον θὰ ἐπαρκέσῃ. — 1815 — 1864. Ἴδου ἐν πρώτοις ἑπταπλῆ ἑβδομάς ἐτῶν, ἴδου ἡ ἀγία καὶ μεγάλη ἑβδομάς τῶν παθῶν καὶ μαρτυρίων μας, ἑβδομάς συμπεριλαμβάνουσα τεσσαράκοντα ἐννέα ὁλόκληρα ἐτῆ! — Ὅσακις τὸ ἀνθρώπινον προσεγγίζει εἰς τὸ θεῖον ἔχει ἀνάγκη τῶν μεγαλητέρων του διαστάσεων καὶ ἴδου Λαὸς ὁλόκληρος ἀντὶ ἐνός καὶ μόνου Θεοῦ, καὶ ἴδου ἑπταπλῆ ἑβδομάς ἐτῶν ἀντὶ ἀπλῆς ἡμερῶν ἑβδομάδος, ἴδου ἐνὶ λόγῳ τὸ ποσὸν ἀντὶ τοῦ ποιοῦ. Ἄς διεξιθῶμεν καὶ τὰ καθεῖκαστα τοῦ θεοῦ τούτου παραλληλισμοῦ:

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐπροδίδετο διὰ φιλήματος ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων καὶ παρεδίδοτο παρὰ φίλου εἰς χεῖρας ἀπίστων. — Ἡμεῖς ἐν Πάργα ἐπροδιδόμεθα διὰ τῆς ἀγγλικῆς σημαίας ἀντὶ πλείονων τῶν τριάκοντα ἀργυρίων, καὶ παρεδίδομεθα παρὰ συμμάχου εἰς χεῖρας ἐχθρῶν. — Ὁ Προδότης τοῦ Θεανθρώπου ἦταν ὁ Ἰούδας, ὁ Προδότης τῶν Παργίων ὁ Μαιτλάνδος, — Ὁ μὲν μετανοήσας ἀπηγγονίζετο ὁ δὲ ἀπίθνησεν ἐξ οἰσποσίας. — Ὁ Λητρωτὴς ἡμῶν ἐκολαφίσθη, ἐτροπικλακίσθη, ἐναπτύσθη, ἐρίκτισθη ὑπὲρ τῆς Πατριᾶς Ἐλευθερίας. — Ἡμεῖς κατεδιώθημεν, ἐφυλακίσθημεν, ἐξωρίσθημεν, ἐμαστιγώθημεν, ἀπηγγονίσθημεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους καὶ τῆς αὐτονομίας μας. — Τα ἱερὰ Εὐαγγέλια δὲν διέσωσαν τὰ ὀνόματα τῶν θεοκτόνων δερμιῶν, ἀλλ' ἡμεῖς μετὰ φοβικῆς εἰσέτι: ἀνακυκλοῦμεν εἰς τὴν μνήμην

ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΙΟΝΙΟΥ

Μεϊτλάνδου, Άδαμς και Ολίβερους μας. — Ο Κυρη-
 ναιος ηρε τον σταυρον της ατιμίας επ' αγαγίω. — Παρ-
 ην οι αυλοκόλακες και ξενόδουλοι ηρον και όλονεν αι-
 ρουσι τα αίσηη της δουλείας επί μισθῶ. — Του Χριστου
 τα κτήματα διμερίσαντο και επί του ιματισμου του έθεν-
 ταν άλλρον. — τα κτήματά μας περιήλθον εις έξουσιαν
 των φουρνισκων μας, και επί του υδρωτος του πτωχου
 λυμα μας εκερδοσκοπήσαν οι άγύρται. — Τον Χριστον
 ενδυσαν χλαμύδα κοκκινη και ακάνθινον στεφανον, και
 ενδυσαν τον αιματόφυρτον σάκκον του μαρτυριου αντι χλα-
 μύδας ενδυσαν και περιεβαλλον τα στήθη ημών με
 γλυκεία παράσημα! — Τον Χριστον προς έμπαιγμόν έ-
 χειρίτησαν Βασιλέα των Ιουδαίων δώσαντες εις αυτον
 σκήπτρον καλάμινον. Και εις ημάς άνωθεν του Προστα-
 τανου Σταυρου προς χλεύην ενέγραψαν Άγγλιστι, Έλ-
 ληριστι και Ιταλιστι. « *Ελευθέρα και ανεξάρτητος*
Δημοκρατία των Ιορτιών Νήσων, » και εις ημάς προς
 έμπαιγμόν αφήκαν ως σκήπτρον τον κάλαμον της ελευ-
 θεροτυπίας, ένα δι' αυτου γράφωμεν την ιστοριαν των
 ηρωων μας και την των έγκλημάτων των! — Τον Ιησούν
 υψωσαν επί σταυρου εν μέσω δύο ληστών, και ημεεις επί
 σταυρου ανυψώθημεν εν μέσω ζωής και θανάτου, όπου
 πεσσαράκοντα έννεα όλα έτη διηύοσμεν στενάζοντες
 και αγωνιώντες. Και ως προς τον Χριστον οι πάλαι
 Ιουδαίοι ουτω και προς ημάς οι περι τον Κ. Γλαδ-
 στωνα έλεγον. — *κατάβα του Γολγοθά σου και θέλεις*
σωθῆ! Και ημεεις το *αηλί ηλι λαμά σαβαθαρτι* ανα-
 κρίζαντες έπεριπαίχθημεν ως δήθεν επικαλούμενοι την
 μικράν και ανίσχυρον Ελλάδα βαρηθόν κατά της παντο-
 δυνάμου Άγγλιας! — Ως δε ο Θεάνθρωπος εκ του υψους
 του σταυρου του ειδε και ειλέησε την Μαγδαλινην, ως
 ο Θεάνθρωπος εκ του υψους του σταυρου του ειδε και
 ειλέησε τον μετανοούντα ληστήν, ως ο Θεάνθρωπος Ιη-
 σους προσηυχήθη και υπέρ αυτών των δημίων του, ουτω
 και ημεεις ειδομεν πολλους άμαρτήσαντας, ουτω και η-
 μεεις συγχωρούμεν εις τους ληστές μας, ουτω και ημεεις
 δεόμεθα του Θεου να συγχωρήση εις τους έχθρους του έ-
 θνους μας, και γάρ ουκ οίδασι τί ποιούσι. . . . « Ω; δ' ο
 Θεάνθρωπος Ιησους επί του ξύλου της ατιμώσεως κρε-
 μάζομενος « φωνήσας γεγρονία το τετέλεισται, αφήκε το
 πνευμα, και ιδου το καταπέτασμα του ναου έχρίσθη εις
 δύο, από άνωθεν ειως κάτω, και η γη έσειστή και αι πέ-
 τραι έχρίσθησαν και τα μνημεία ηνεώχθησαν και πολλά
 σώματα των κεκοιμημένων άγιων ηγέρθησαν κτλ. »
 (Ματ. Κεφ. ΚΖ'.) Ουτω και ημεεις εκράξομεν το τε-
 τέλεισται και ιδου τα καταπέτασματα των φουριών έ-
 στίσθησαν εις μύρια από κορυφής ειως θεμελιών, και αι
 πέτραι των επάλξεων ετινάχθησαν εις τον άερα, και

τα μνημεία των ενδόξων ανδρων ηνεώχθησαν και πολλά
 Φόσηματα των κεκοιμημένων ηρώων του κόσμου ηγέρθη-
 σαν ένα την θυσίαν ημών άσπασθώσι και το έγκλημά-
 των έλέγξωσι!

« ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! »

Έλλάς, Έπτάνησα μαζή σκιρτάτε
 Τ' Άδου η δύναμις ιδου νικάται,
 Η άχαρη φλόγα του με μιάς έσβέστη
 Από το δάκρυ μας, Χριστός-άρέστη!

Είνε κι' αν έπραξες κριμα βροδάρου,
 Είνε κι' αν ζούλεψες έργον του Χάρου.
 Ποινή σου έχε και τιμωρία σου
 Μαύρη σελίδα στην ιστορία σου.
 Σ' έμάς το μίσος έπαυσε, έσβέστη
 Κι' αν θέλης κάνουμε Χριστός-άρέστη!

Έχθροί και φίλοι συμμαζωχθήτε,
 Σε τέτοια μέρα μη χωρισθήτε.
 Δείξετε αισθημα και καρδιάς ζέστη
 Και κάμετ' όλοι, Χριστός-άρέστη!

Και σείς μεγάλοι Πολιτικοί μας,
 Φιλιωθήτε στην Έορτή μας,
 Για σās ο τόπος πολλά υπέστη
 Κάμετε όλοι, Χριστός-άρέστη!

Και σείς Υπάλληλοι τώρα τη Λίρα
 Εσχάσετέ τη την κακομοίρα.
 Κι' όλοι φωνάζοντες — Ο θεός χωρέστη—
 Με δραγμαίς κάμετε, Χριστός-άρέστη!

Κ' έσείς που θάβγατε για πληρεξούσιοι,
 Αν από αίθημα είσαστε πλούσιοι,
 Πέτε τση πλάνης ο θεός χωρέστη,
 Κ' εθνικό κάμετε, Χριστός-άρέστη!

Άς δείξουμ' όλοι οι Έπτανήσιοι
 Γόνοι πώς είμαστε το Έλλάδος γνήσιοι
 Πώς αν κι' ο τόπος μας σκληραία υπέστη
 Γνωρίζει τ' είνε, Χριστός-άρέστη!

Και μείς μες όλους όπ' αγαπούμε

ΑΚΟΒΑΛΙΩΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Είμαστε έτοιμοι ν' ἀγκαλιαστούμε,
Με κάθε είδους με κάθε γένους,
Μ' έθραϊούς, τούρκους, ντόπιους και ξένους.
Εἶν' ἡ ἐποχή μας καθολική
Και σ' ὄλους δίνουμε γλυκὸ φιλί,
Κι' ὅποιος δὲ θέλει νάχη φιλί μας
Μᾶς τὸ ἐπιστρέφει, δὲν εἶν' ἄτροπή μας.
Γιὰ μᾶς τὸ ἔργο ἐξετελέστη
Σὰν ποῦμε σ' ὄλους, Χριστός-ἀρέστη!

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Γ'.

ΓΙΑΤΡΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ.

(Συνέχεια, ἴδὲς ἀριθ. 90—91.)

Τὴν ἀκόλουθην ἡμέραν οἱ ἐξοχώτατοι ἐβγήκανε στὸ δρόμο μετὰ πολὺ περισσότερο possesso di scena, καὶ σὰν παλοὶ πλέον στὴν ἐπιστήμη. Μὰ ἐκείνην τὴν ἡμέρα κανεὶς δὲν τοὺς ἐκράζεε.

« Δὲν πᾶμε κανὲν νὰ ἰδοῦμε τὴν προεστούλαμας; »
Εἶπε ὁ Παῦλος τοῦ Γιάννη μετὰ εἰρωνία.

« Ἄς πάμε, λέει ὁ Γιάννης. Ἐκεῖν' ἔμπορεῖ κηρόλες νὰ χρειάζεται νὰν τῆς δώσωμε καλλιὰ γαλάπα. »

« Ἄ, γιὰ τὰ σήμερα δὲν τῆς δίνω ἄλλη. Πρέπει ν' ἀφήσωμε τὸ στομάχι νὰ ἰουράση. » Λέει ὁ Παῦλος, μιμούμενος περιπαιχτικὰ τὴ σοβαρότητα τοῦ γιατροῦ.
« Σήμερα τὴν ξορκάω καὶ τὴ λιθανίζω καὶ τῆς γυρεύω ἕξη γρόσια γιὰ ὄλο τοῦτο. Τί λὲς ἐσὺ, αἱ; »

Καὶ κουβεντιάζοντες ἔτσι, καὶ σχεδιάζοντες ἀπάνου στὸ πετσί τῆς γριάς, ἐφτάσανε ἴσ' ἀπάνου στὸ σπῆτι, μὰ ἡ γριά εἶχε πεθάνει!...

Ὅντες τὰ παιδιάτης ἀκούσανε πῶς οἱ φονιάδες τῆς μάναςτου; ἦταν ἐκεῖ, ἀρπάξανε τὰ βραδίατους καὶ τοὺς ἐπῆραν κινήγου νὰν τοὺς σκοτόσουνε. Ὁ γιατρός ἐπίταξε τὸ ξοφόρι καὶ τὸ μαστοῦν γιὰ νὰ τρέχη καλύτερα· καὶ ὁ ἄλλος ὁ σύντριφίτου, αἰκοπιδόντας καὶ ἐκείνος, ἐγαθῆκανε μέσα στα σοκάκια, καὶ ἐφυλαχτήκανε στὴν ταξέρνατους.

« Καὶ τώρα, τί μέλλει γενέσθαι; »

« Αἱ! !... »

« Ἀἴας καὶ ξερὸς. Ἄκοὺς τί σοῦ λέω; »

« Μὰ δὲν εἶδ' ἐσὺ ποῦ τόπος νὰ κάμωμε τὸ γιατρό; »

« Ἀμὰ σὰν τόπα; ἔμποροῦμε τώρα πουλιὸ νὰ ματά-δωμε; »

« Αἱ! ! »

« Ἀἴας »

« Μωρ' τί σοῦ φτῶ ἡγώ; »

Ἐδὼ ἀκολούθησε μία μακρὰ σιωπὴ ἔπειτ' ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Παῦλος ἀσυκονόμενος μετὰ ἀπόραση — « Ἄ θέ-λεις, λέει, νὰ φᾶς, ψωμί εἶναι, ἀπουκάτου στὴ γιακέτα. »

« Καὶ ἐσὺ ποῦ πᾶς τώρα; »

« Στὸ Διάολο. »

Ὁ Παῦλος ἐγενότουσε πάντ' ἀνεργηγῶς· καθεὶ ποῦ ἡ δουλειᾶτου ἐπῆναν' κακά· καὶ ἐγκρίνιαζε τοὺς συντρό-φουτου χωρὶς κανεὶς νὰν τοῦ φτῆ. Ἔστι καὶ τώρα ἐβγήκε ἀπελπισμένος, γιὰτὶ ὁ θάνατος τῆς γριάς καὶ τὸ δημόσιο κινήγημα ποῦ ἐλάβανε μέσα στους δρόμους ἐγκρέμιζε τὴν γιατροσύνητους καὶ τὰ σχέδιάτους· καὶ ἔπρεπε τώρα νὰ σκαφιστοῦνε τίποτες ἄλλο, γιὰ νὰ μὴ πεθάνουν τῆς πείνας. Εἶχε ὅμως στὴν τσέπητου λίγα γρόσια, καὶ ἀποφάσισε νὰν τὰ ἐμπορευθῆ.

Ἡ ἀπελπισία κανεὶ ληρντάρα τοὺς ἀνθρώπους ὄντις τοὺς χρειάζεται σωματικὴ δύνμη· καὶ τοὺς κάμνει ἐπι-τίδιους ὅταν ἦναι πνεῦμα ποῦ τοὺς χρειάζεται. Ὁ Παῦ-λάκης ἐξόδιασε δύο γρόσια καὶ ἀγόρασε εἰκοσιτέσσαρες δαχτυλιόπετρες, τὲς ὁποῖες τὲς ἐδιάλεξε χοντρές καὶ εὐμορφες· τὲς ἔβαλε σὲ κομμάτι χαρτί, καὶ ἐπῆγε νὰῶρη τὸν πατὰ Ζ. Ὁ πατὰ Ζ ἐκεῖν' τὴν ὥραν ἐξεμολόγουνε, καὶ ὁ Παυλάκης ἔμεινε στὴ μπασιά.

« Ὁ πατὰς ξεμολογᾶει, σουδερῆς. » Τοῦ εἶπε ἡ δου-λα μετὰ βραγὴ φωνή· καὶ τοῦ ἐγύρισε τὴν πλάτες καὶ ἐχάθηκε.

Ὁ Παῦλος δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους ὁ-ποῦ μένοντες μοναχοὶ σ' ἕνα ξένο σπῆτι στέκουν' ἐκεῖ ἀπεριεργῶι ὥστε νάλλη ὁ νοικοκύρης. Ἐξεναντίας, ὁ Παῦ-λος, πατόντας ἀπάνου εἰς τὴν μύτες τοῦν παπουτσιῶντου, ἐκόντεψε τὴν πέρτα τοῦ πατὰ, ἐπίθωσε τ' αὐτίτου σὴν ἀναιμάδα, καὶ δὲν ἔχασε τίποτα ἀπ' ὅτι ἐπόθηκε μετὰ. Δυστυχία ὅμως ποῦ ἡ ἐμολόγηση ἦταν τελειομένη, καὶ μόνον εὐρισκόντανε στὲς ποινές.

« Ἄν θέλεις, λέει, νὰ σοῦ συγχωρήσω τὲς βλασφημίες σου, νὰ κάμης ἕνα σταυρὸ μετὰ τὴ γλώσσασου ἀπάνου στὸ πάτομάμου, ἀπὸ τὴ μίαν ἄκρη τῆς κάμαρας ὡς στὴν ἄλλη. » Καὶ ὁ χωριάτης ἔπεσ' εὐθύς πικριστός, καὶ γλύψε-γλύψε ἐσημάδεψε τὸ σταυρὸ καθὼς τοῦ ἐδι-ορίσθηκε. Ὅντις ἐσυκόθηκε ἀπάνου, ἡ γλώσσατου ἐκρε-μότουνε ματομένη,

« Νὰ πάρη ὁ διάολος τὴ ψυχῆμου, λέει, καὶ ματα-βλαστημήσω πουλιό. »

Μὰ, ἂς ἀφήσωμε τὸ χωριάτη, καὶ ἂς ξανάμωμε στὸ προκειμένωμας. Ὅντις ὁ Παῦλος εὐρέθηκε στὸ ξεμολο-γήτη καὶ ἐκεῖνος, εἶδειε μία μεγάλη κατάνοιξη, μεγάλη συντριβὴ καρδίας καὶ πνεύματος.

« Εἶρτα, λέει, Δέσποτα καὶ ἐγὼ σὰν ἀμφοτὴς ὅπου εἶμαι, νὰ σοῦ ξεμολογηθῶ μίσημου ἀμαρτία, γιὰ τὴν ὁ-ποία ἔρισκομαι πολὺ μετανοημένος. »

Ὁ πατὰ Ζ. δὲν ἦταν κανένας κωδικός. Ὁ πατὰ Ζ. ἦ-τανε γανταμπίνος, ἀνθρώπος τοῦ φόρου, καὶ ἐργαζό-του; ἀνθρώπος ἐκύτταξε τὸν Παῦλο μετὰ δυσπιστία, . . . μὰ, θελ' εἶπε μίσητου, ἂς ἀκούσωμε.

« Ἐγὼ λέει, ἀφέντη, ἔρισκομ' ἐδὼ ἀπὸ περίστασι. . . καὶ σ' ὀρῶ τὴν ἀλήθεια ἐδάλληκα καὶ ἐγὼ νὰ κάμω τὸ γιατὸ, καθὼς τὸν κανουνε τόσο ἄλλοι, γιὰ νὰ κερδίω τὸν ἐπιστοῦν. Μὰ ἀφέντη, ἂς ξεθούλια! φράσα τὴν πείνας! Πασχίζω μ' ἀπάνου τὰς εἰκοσι τέσσαρα νὰ κάμω τὰ ἐξοδάμου γιὰ νὰ γυρίσωμε στὴν πατρίδα, ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφόςμου, μὰ δὲν μποροῦμε νὰν τὸ κατορθώσωμε. Ἡ χρεια νικᾶει τὸ νόμο. Εἶψες μ' ἐκράζανε σ' ἕνα σπῆτι ποῦ ἐκείνην τὴ στιγμὴ, τῆς ἀρχόντισσας τῆς ἡλθε λιπα-

ήμεις. ὄντες ἐμπήκα στὴν κάμαρα εὗρηκα τοῦ τὴν ἐγ-
 λίσσανε καὶ τὴν ἐθάνανε στὸ κρεβάτι. τὰ φορέματά
 της καὶ τὰ στολίδια της τὰ βίγνανε ὅπου ἐστάνανε. Ὅλ-
 ιτανε σατισμένοι, κ' ἐκλαίγανε. . . ἐγὼ μόνος ἤμου
 σάρατος ἐπίκουσα ἀπάνου στὸ καρῶτις μίαν ὄμορφη
 γόλινα διαμάντια. . . ἡ ἀμαρτίε μου μ' ἐστραβόσανε. . .

« Καὶ τὴν ἔπηρες.

« Μὰ, ν' ἀκούσης καὶ τὸ ἐπίλοιπο. Ἦθελα νὰ πάω νὰν
 τὴν πουλιζῶ μὰ ἐφοβόμουνα μὴ γνωρισθῆ ἡ γόλινα,
 καὶ ποῦθε καρμιά ἐκάθισα λοιπὸν καὶ τὴ γάλασα, κ'
 ἐπῆρα τὴν πέτρες. . . .

« Μὰ καὶ νὰ σοῦρη!

« Ἐβγάλα τὴν πέτρες, ἀφέντη γιὰ νὰ μὴ γνωρίζετε
 καὶ τὴς ἐπῆρα καὶ τὴς ἐξετιμόσανε. . .

Ποῦ μωρὲ;

« Σ' ἐνὸς χρυσοῦ. Καὶ μοῦ τὴς ἐξετιμόσανε τριάντα
 χιλιάδες χρῶσια, ἀπάνου-κάτου. . .

« Καὶ δὲν τοῦ τὴς ἐδοσε;

« Δὲν εἶχε τὰ ἔτοιμα. . . μὰ νὰ σ' ὀρίσω, κάλιο ἔ-
 ται, γιατί ἐγὼ ἀφέντη ἐμετάγνωσα, καὶ θέλω νὰ δώσω
 τὸ ξένο πρᾶμμα.

« Ἀμὰ. . . » κ' ἔδειξε τὸν ἑαυτοῦτο, σὰ νᾶλεγε ἔ-
 γῶ, ὁ πνευματικὸς εἶν' τὸ μέσο. »

« Ἐγὼ, λέει, ἀφέντη, νὰ σοῦ τὴς δώσω, ἐντισες. »
 Καὶ ἀνοίξε τὸ χαρτί, ὁ παπὰς ἀπλωσε κ' ἐκεῖνος τὸ
 χέρι του, μὰ ὁ Παῦλος ἐτράβηξε τὸ δίκι του « Ἐγὼ λέ-
 ει, ἀφέντη, ἔχω ὅλην τὴν καλὴν προαίρεση νὰ ἐπιστρέ-
 ψω τὸ ξένο πρᾶμμα, μὰ τὰ εἰκοσι τάλαρα ποῦ σοῦ ὀρι-
 σα μοῦ χρειάζονται νὰ μοῦ κάμης τὸ ψυχικὸ νὰ μοῦ
 τὰ δώσης, καὶ τὰ λαβαίνεις ἀπὸ κείνο τὸ σπῆτι ποῦ
 θέλει σοῦ δείξω. »

Ἐδῶ, ἡ προθυμία τοῦ παπὰ ἐσκόνταψε καὶ μπαίνον-
 τας γιὰ μία στιγμή στὸν ἑαυτοῦτο, ἐζύγιασε στή σκέ-
 ψι του τὴν περίσταση, κ' ἀποκρονότουσε τοῦ Παύλου πό-
 τες γρούζοντας, καὶ πότες μονοσύλλαβα « Οὐμμμ. . .
 μὰ. . . καὶ. . . μὰ, παιδίμου. . . .

« Τί ἀφέντη; »

« Οὐμμμ. . . , μὰ νὰ κάμω κ' ἐγὼ νὰν τὴς ἰδοῦνε. . . .

« Ἀφέντη λέει ἐδᾶ θὰν τὴς πληρόσης! τὰ εἰκοσι τάλ-
 αρα ποῦ σοῦ γυρεύω εἶναι σὰ μιά-ν πρῆξα ταμπάκος
 ὅπως σὲ ποττες. . . καὶ τὰ λαβαίνεις ἀπὸ ἐκείνους
 τὴν ἀρχόντισα. »

« Ναί, μὰ, ἐγὼ δὲν ἔχω εἰκοσι τάλαρα ἐγὼ εἶμαι
 φτωχός. Ἔχε ὑπομονὴ νὰν τὰ λάβω ἀπὸ τὴν ἀρχόντισα
 καὶ τότε σὰ δίνω. »

Ὁ Παῦλος ἐτράβηξε τὸ χέρι του ἕνα λίγο πουλιὸ κον-
 τᾶτου ἀκούμπησε τὸ κούτελό του σὸ χέρι του, κ' ἔδειχθη
 μὲ ἀπελιπισμένος. Ἀφέντη, λέει, ξέρεις ἀπὸ τί εἶναι κα-
 ρομένη ἡ ἀπελιψία; ἀπὸ χρεὶα καὶ ὑπομονή. » Περμέ-
 νη τῶτα τὰ λόγια μὲ ἀπόφαση, ἐσαλεύτηκε σὰ νᾶθελε
 νὰ φοκθῆ νὰ μισέψῃ.

« Ἀκούσε, λέει τίτες ὁ παπὰ Ζ, νὰ σοῦ δώσω τὰ δέ-
 κα τῶρα, καὶ τ' ἄλλα δέκα. . . » Μὰ ὁ Παῦλος τὸδῶσε
 μίαν ὄμορφη ματιά κ' ἐσυκόνηκε.

« Στάσου λέει παιδίμου, στάσου. » Κ' ἐπῆγε κ' ἀνοι-
 ξε μίαν κασεῖλα, ποῦ ξεκλειδόνοντας ἔδωσε μιά σιγῆτὴ
 χυμπαλιά.

« Οὐμ! εἶπε μὲ τὸ νούτου ὁ Παῦλος: « Ἐκεῖ μέσα
 εἶναι ὁ κορβανάς, (Ἀκολουθεῖ.)

ΦΡΑΝΗ-ΜΙΓΑΝΗ.

Καθὼς ὁ Κωστάκης παρ' ἡμῖν οὕτω φαίνεται καὶ ἡ
 Βουλευτικὴ μας Ἐπιτροπὴ ἐπροξένησε εἰς τὴν Ἑλλάδα
 σκάνδαλα ἀντηγῆσαντα εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν καὶ εἰσά-
 σαντα διὰ τῶν Ἰπουργείων εἰς τὴν Αὐλὴν, καὶ ἐπειτα
 μὰς ψάλλουσι θριάμβους! — Ἴδου τί περὶ αὐτῶν φιλο-
 σκώμων τις Ἀθηναῖος μὰς γράφει:

Εἰσῆλθες στὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ θαίων καὶ κλάδων.

Ἐπιτροπὴ πρωτοφανῆς Ἱ-όνων βουλευτάδων,

Ἄντις ὅμως τὸ Γάϊδαρο νὰ ἔχης ἄλογό σου

Τὸν εἶχες εἰς τὸ πλάγιστο, τὸν εἶχες σὺντροφόσου.

— Κατ' αὐτὰς ἀνέγνωμεν μετάφρασιν φυλλαδίου τοῦ
 φιλέλληνο Λενορμάνου περὶ Ἐνώσεως, παρὰ τοῦ συμπο-
 λίτου μας Δ.ρ Π. Τ. Φορέση, ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ Συγ-
 γραφέως τὸν κάμνει κάποτε νὰ πιδᾷ εἰς τὸ θαυμάσι-
 ον καὶ μυθῶδες καὶ τόσον ὥστε νὰ ἐκλαμβάνῃ π. χ. τοὺς
 νερομύλους τοῦ Κυρίου Μηλιαρίση ὡς γίγαντας τῆς βι-
 ομηχανικῆς μας προόδου! . . .

— Κατ' αὐτὰς ὁ νομομαθὴς γραμματεὺς τῆς Βρυχο-
 λάκεας Βουλῆς μας Δ.ρ Ν. Λούζης ἐξέδοτο φυλλάδι-
 ον περὶ ἐκλογῆς πληρεξουσίων ἐν ᾧ, κατὰ πλάτος καὶ
 μῆκος, πραγματεύεται τὸ οὐσιῶδες τοῦτο ζήτημα τῆς ἡ-
 μέρας, τὸ εὐκαιρὸν τοῦτο πόνημα συνιστῶμεν θερμώτατα
 εἰς τοὺς φιλοκαίρους.

— Κατ' αὐτὰς ἡ ἀγωνιστὴ Κυβέρνησις μας, κατὰ
 πρόσκλησιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Ἰπουργοῦ τῆς Ἑλ-
 λάδος, ἐξέδοτο πρᾶξιν δι' ἧς προσκαλεῖ τὰς ἐκλογικὰς
 ἐπιτροπὰς εἰς τὴν σύνταξιν προπαρασκευαστικῶν ἐκλο-
 γικῶν καταλόγων ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς καθολικῆς ψήφου.
 Αἱ ἐπιτροπαὶ ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐργάζωνται, καὶ ἐλπίζο-
 μεν ὅσον οὐπω νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς μας
 εἰδικωτέρας ἐπὶ τοῦ προκειμένου πληροφορίας.

— Λέγεται ὅτι τὸ Ἰπουργεῖον Κανάρη ἐπέσε κατὰ
 συνέπειαν τῶν Σκανδαλῶν τῆς Ἐθνικῆς Μαρτύρας, ἵνα
 κατὰ Λεβιδὴν εἴπωμεν, — ὅτι ὁ Βούλγαρος προσκλη-
 θεὶς νὰ σχηματίσῃ Ἰπουργεῖον ἀπήτησε τὴν ἀποπομπὴν
 τοῦ Σπόνεκ, καὶ διατὶ ὄχι καὶ τὴν τοῦ Βασιλέως; !. καὶ
 ὅτι προσεκλήθη ἐπομένως καὶ πάλιν ὁ Βάλβης — εἶδωμεν.

— Ἐχομεν διάφορα ποιήματα τὰ ὁποῖα διὰ τε τὴν
 πληθὺν τῆς ὕλης καὶ τὸ στενὸν τοῦ χρόνου, κατὰ τὸς
 ἀγίας ταύτας ἡμέρας, ἀναβάλλομεν εἰς τὸ προσεχές.

— Ἀλληλογραγία. Πρὸς τὸν Κ. Κ. Ζ. Φοιτητὴν
 εἰς Αθήνας. Ἐξαντληθεῖσις πρὸ πολλοῦ τῆς ἡμετέρας
 ἐκδόσεως, δὲν ἔχομεν φύλλα διαθέσιμα εἰμὴ τῆς παρού-
 σης τριμηνίας εἰς ἣν δύνασθε νὰ ἐρωγήτε Συνηρομηταί,
 οἱ βυολόμενοι, παρὰ τῶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει Β.β.β.λοιοπῶλη
 Κ. Νάκη.

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ὁ Συντάκτης ΦΕΡ. Φ. ΟΔΔΗΣ.

Ὁ Ἰπεύθυνος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Β. ΖΑΦΡΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΣΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.53.41.Φ1.0082